

Rybnik, 27 maja 2021 r.

Sygn. akt III Ka 199/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności oskarżyciela Marcina Darmochwała Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu
po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2021r.

sprawy: **B. B.,**

córki G. i E.,

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 300 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 19 stycznia 2021r. sygn. akt II K 390/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sędzia Katarzyna Gozdawa-Grajewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 199/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 19 stycznia 2021 r. sygn. akt II K 390/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	-----	---	---
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	-----	---	---

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
---	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym uznaniu, że nie doszło do popełnienia przez oskarżoną B. B. zarzucanego jej czynu z art. 300 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów, w szczególności poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej B. B. oraz zeznania świadka komornika S. K., prowadzi do uznania, że oskarżona B. B. swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. a jej sprawstwo zostało udowodnione.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Lp.	Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ad. 1.	Niezasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut byłyby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I. instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo	

też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia. Sąd I. instancji dał wiarę zeznaniom świadków, wyjaśnieniom oskarżonej oraz dowodom z dokumentów.

W istocie skarżący nie kwestionuje dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych dotyczących zarzucanego oskarżonej zachowania oraz okoliczności popełnienia czynu, a jedynie prawnokarną ocenę zachowania zarzucanego oskarżonej, które zdaniem sądu I instancji nie wyczerpało znamion przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. Tymczasem sąd odwoławczy podziela dokonaną przez sąd I instancji prawnokarną ocenę zarzucanego oskarżonej zachowania.

Art. 300 § 2 k.k. stanowi, iż kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Podkreślić należy, że występki z art. 300 § 2 k.k. jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Do jego przypisania konieczne jest wykazanie, że doszło do zrealizowania łącznie wszystkich znamion, tzn. że działanie sprawcy,

polegające na usuwaniu, ukrywaniu, zbywaniu, darowaniu, niszczeniu, obciążaniu albo uszkodzaniu zajętego składniki swojego majątku, było ukierunkowane na cel, jakim jest udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, a przy tym skutkowało udaremnieniem lub uszczupleniem zaspokojenia wierzyciela.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżona była zobowiązana dostarczyć zajęty samochód na termin licytacji komorniczej w dniu 13 stycznia 2020 r., czego nie uczyniła. Jednocześnie w dniu licytacji zadzwoniła do komornika i poinformowała, że nie jest w stanie dostarczyć samochodu na termin licytacji, gdyż jej mąż pojechał nim do Austrii w podróż służbową. Następnie oskarżona stawiała się u komornika i złożyła oświadczenie dotyczące niemożności dostarczenia samochodu na licytację, w którym zobowiązała się do dostarczenia pojazdu na kolejny termin licytacji po 21 stycznia 2020 r. Bezspornym jest również fakt, że oskarżona w późniejszym czasie dostarczała tenże samochód na kolejne terminy licytacji komorniczej, a pojazd został sprzedany dopiero w drugim skutecznym terminie licytacji gdy jego cena wywoławcza spadła do 50% wartości.

Nawet jeżeliby przyjąć, jak sugeruje skarżący, że oskarżona nie dostarczyła auta na termin licytacji gdyż liczyła, że na skutek opóźnienia licytacji uzyska wraz z mężem środki umożliwiające jej zachowanie samochodu, to przecież nie można tego utożsamiać z zamiarem udaremnienia egzekucji komorniczej i postępowania w

celu udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. Przecież oskarżona mogłaby zachować samochód tylko po zapłaceniu całego zadłużenia wierzycielowi, a warto tu wspomnieć, iż samochód finalnie został sprzedany za kwotę stanowiącą nieznaczną część wierzytelności. Nadto oskarżona zadeklarowała, że będzie w stanie dostarczyć samochód na osmy dzień po wyznaczonym terminie licytacji. Nie sposób uznać, iż działanie oskarżonej nawet jeżeli było ukierunkowane na przesunięcie terminu licytacji o te kilka dni, czy też nawet o kilkadziesiąt dni, to swoim zachowaniem bezpośrednio dążyła do udaremnienia egzekucji komorniczej w celu udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. Znamiennym jest to, iż oskarżona dostarczała swój samochód na kolejne terminy licytacji komorniczej i w efekcie licytacja została przeprowadzona a samochód został sprzedany. Oskarżona swoim zachowaniem również nie wyczerpała znamienne przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. w postaci zrealizowania skutku polegającego na udaremnieniu lub uszczupieniu zaspokojenia wierzyciela. Jedynym skutkiem zarzucanego oskarżonej czynu było przesunięcie w czasie zbycia jej samochodu na licytacji komorniczej, czego w żaden sposób nie można utożsamiać z udaremnieniem lub uszczupleniem zaspokojenia wierzyciela. Bezzpornym jest, że 7 osób złożyło wadium uprawniające ich do wzięcia udziału w licytacji komorniczej 13 stycznia 2020 r., kiedy to cena wywoławcza samochodu miała wynosić 75% jego wartości, co jednakże wcale nie oznacza, że osoby te wzięłyby udział w licytacji komorniczej i nabyłyby ten samochód za cenę 75% jego

wartości lub wyższą. Znamionym jest, że na przesuniętym, a więc pierwszym skutecznym terminie licytacji tegoż samochodu, gdzie cena wywoławcza również wynosiła 75% jego wartości, nikt tego auta nie zakupił nawet po cenie wywoławczej. (...) zostało sprzedane dopiero na drugim terminie licytacji, gdy jego cena wywoławcza wynosiła 50% wartości. Całkowicie gołosłowna, a przy tym nie znajdująca oparcia w zasadach prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego jest teza skarżącego, zakładająca, że gdyby oskarżona dostarczyła samochód na licytację 13 stycznia 2020 r., to zostałby on sprzedany za cenę wynoszącą 75% jego wartości, a zachowanie oskarżonej skutkowało sprzedażem go w drugim terminie licytacji przy cenie wywoławczej stanowiącej 50% wartości auta.

Już na marginesie należy zauważyć, iż wątpliwości może budzić to czy zachowanie polegające na niedostarczeniu zajętego przedmiotu na pierwszy termin licytacji skutkujący wyłącznie odroczeniem tego terminu licytacji, w istocie stanowi działanie mogące zostać uznane za usuwanie, ukrywanie, zbywanie, darowanie, niszczenie, obciążanie albo uszkadzanie zajętego majątku.

Oceniając zachowanie oskarżonej przez pryzmat znamion występku z art. 300 § 2 k.k. należy stwierdzić, że brak jest przesłanek do uznania, iż oskarżona działała z bezpośrednim zamiarem udaremnienia egzekucji komorniczej w celu udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela i by zarzucanym jej zachowaniem do takiego udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela

	<p>doprowadziła lub chociażby mogła doprowadzić.</p> <p>Powoływanie orzeczeń uzasadniających pogląd o trafności uniewinnienia oskarżonej jest w tym miejscu zbyteczne gdyż w szeroki sposób uczynił to już Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.</p>	
Lp.	Wniosek	
1.	Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Lp.	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ad 1.	<p>W niniejszej sprawie, z przeprowadzonej w sposób prawidłowy oceny materiału dowodowego, który jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia, opartej o zasady logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego sąd I instancji wywiódł słuszny wniosek o braku winy oskarżonej, która swoim zachowaniem nie wyczerpała znamion przestępstwa z art. 300 § 2 k.k.</p> <p>Sąd I instancji nie popełnił błędów przy ocenie dowodów, tak więc także ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, bowiem stanowi to wyłącznie bezzasadną polemikę z poczynionymi ustaleniami. Prezentowanie przez</p>	

	skarżącego własnej – polemicznej prawnokarnej oceny zachowania oskarżonej samo w sobie nie może stanowić skutecznej podstawy odwoławczej.
--	---

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	

ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonej B. B. zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 19 stycznia 2021 r. sygn. akt II K 390/20.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Z przeprowadzonej w sposób prawidłowy oceny dowodów, opartej na szczegółowej i przekonującej argumentacji, opartej o zasady logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego sąd I instancji wywiódł słuszny wniosek o braku możliwości przypisania oskarżonej winy. Sąd wydając zaskarżone rozstrzygnięcie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy i w prawidłowo ustalił stan faktyczny, który w zasadzie nie jest kwestionowany przez oskarżyciela publicznego, kwestionującego jedynie prawnokarną ocenę zachowania oskarżonej.	
Sąd odwoławczy podziela dokonaną przez sąd I instancji ocenę zachowania oskarżonej, a wyrażającą się w przyjęciu, iż brak jest podstaw do uznania, że nie dostarczając zajętego samochodu na licytację	

<p>komorniczą w dniu 13 stycznia 2020 r. działała z zamiarem udaremnienia tejże egzekucji, udaremniając tym samym zaspokojenie wierzyciela.</p> <p>Sąd I nie dopuścił się obrazy żadnego z przepisów postępowania, a w konsekwencji także ustalenia faktyczne nie są obarczone błędem. Dokonana przez sąd I instancji prawno-karna ocena zachowania zarzucanego oskarżonej nie narusza również żadnego przepisu prawa materialnego, a w szczególności art. 300 § 2 k.k. Odpowiada również poglądom judykatury jak i doktryny.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	XXXXXXXXXXXX
Koszty Procesu	
P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na skutek nieuwzględnienia apelacji prokuratora wniesionej od wyroku uniewinniającego oskarżoną, kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.

<i>PODPIS</i>	
SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska	